

Nr 91.

Av herr **Anderson** i Sundsvall m. fl., om ändring av § 21 riksdagsstadgan.

Enligt 21 § i gällande riksdagsstadga är utskott pliktigt, att, när framställning inkommit till utskottet från något riksdagens verk, ofördröjligen göra anmälan därom till kamrarnas talmän. Det åligger därefter talmannen i vardera kammaren att tillse, att anteckning om sådan anmälan verkställs å föredragningslistan för kammarens nästa sammanträde.

Bestämmelsen innebär tydligen ingen skyldighet för vederbörande utskott, att, då ärendet som avses i berörda paragraf första gången anmäles i kamrarna, lämna kamrarnas ledamöter någon som helst information om ärendets innebörd. Ärendet redovisas endast med en rubrik på föredragningslistan. Först när utskottet slutbehandlat ärendet och avgivit sitt utlåtande med förslag, erhåller kamrarnas ledamöter kännedom om ärendets beskaffenhet. Det har förekommit, att ärende, som redovisats på detta sätt, varit av omfattande betydelse. Den av förra årets höstriksdag behandlade frågan om viss omorganisation av riksbanken kan här anföras som exempel.

Tillvägagångssättet medför uppenbarligen vissa olägenheter. En sådan olägenhet, som antytts i det föregående, består däri, att kamrarnas ledamöter på ett allt för sent stadium får kännedom om ärendets innehåll i sak, inbegripet de utredningar, varpå förslaget bygger, remissinstansernas yttrande o. s. v. Utskottsutlåtandet kommer ju riksdagens ledamöter till handa endast kort tid, innan ärendet skall slutbehandlas i kamrarna. Enskild riksdagsledamot, som på ett tidigare stadium vill sätta sig in i ärendets detaljer, eller som vill avge motion i ärendet, har under sådana förhållanden ingen annan möjlighet att erhålla informationer än att inhämta dessa från det verk, som beröres, från dess styrelse eller från vederbörande utskott.

Det synes därför angeläget, att utskott, som har att behandla ärende av denna art, bör äga skyldighet att t. ex. genom en promemoria, som utdelas till kamrarnas ledamöter, ge en sammanfattning av ärendets innehåll och syfte samtidigt som utskottet till kamrarnas talmän gör sådan anmälan, som omförmäles i 21 § i riksdagsstadgan.

På grund av det anförda får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av 21 § i gällande riksdagsstadga, att det syfte, som här ovan berörts, uppnås.

Stockholm i januari 1953.

John R. Anderson
i Sundsvall.

Margit Vinge.

Sven Gustafson
i Göteborg.